

Rejserapport fra Namibia forår 2010

Inden vi rejste hjemmefra, var der selvfølgelig forventninger om, at det blev noget af en oplevelse, men man kan ikke forberede sig helt på, hvad man møder. Vi vidste, vi ville se ting, som vi ikke ville se i Danmark, blandt andet en lidt mere hårdhændet behandling af patienter. Når man fortæller om oplevelser lyder det meget værre, end da man stod i situationen. Når man er der, så klarer man tingene fordi man skal, og efter et stykke tid tænker man ikke så meget over alt, da man hurtigt vænner sig til forholdene.

Hospitalet: Hospitalet var et satshospital, og det kunne mærkes da det har noget mindre midler at gøre godt med end privathospitalerne. Rengøringspersonalet kom hver dag, vaskede gulve og tømte skraldespande. Men der gik aldrig længe, før der var beskidt igen. Der lugtede altid af en blanding af jord og urin, hvilket man uhyggelig hurtigt vænnede sig til. Der gik heller ikke længe, før man ikke tænkte videre over, hvad man fandt i gangene fx et fiskehoved med ben.

Patienterne var ofte ilde tilredt og meget afkræftede. Namibia er ca. på størrelse med Tyskland, men der bor ca. 2 millioner mennesker (Der er ca. 80 millioner i Tyskland), så folk kommer af og til meget langvejs fra, og det betyder mange har ventet, til det var yderst nødvendigt at tage af sted. 20 % af befolkningen har HIV og disse patienter så man ofte på medicinske afdelinger. Ofte også meget svage. Sygeplejerskerne havde ikke helt den samme holdning til service som danske. Det var ikke altid patienterne blev hjulpet ved måltider, så af og til spiste de meget svage patienter ikke. Patienter blev sengebadet hver dag, hvor i Danmark kommer de i bad, hvis de kan. Patienterne havde ofte det samme tøj på i mange dage, og havde deres egne dyner og puder med under indlæggelsen.

Sygeplejerskerne virkede ofte lidt udbrændte selvom de var mange flere til at klare samme opgaver som i Danmark, selvfølgelig mødte vi også enkelte super sygeplejerske i ny og næ. Politikken på hospitalerne var det samme som i Danmark, patienterne er der for sygeplejerskernes skyld og ikke omvendt, det er en serviceydelse, som man får penge for at yde, men holdningen

manglede lidt blandt personalet. Men selvom standarten er ringe af et hospital, er det en rigtig god løsning for de fattigste. Skattetrykket er meget lille, hvis man overhovedet betaler skat. 50 % er arbejdsløse, og af de arbejdende er tilliden til systemet lille, så mange betalte ikke skat. Så det er begrænset, hvad man ville kunne forvente af et hospital uden så mange midler. Alternativet ville være værre.

En ting man skulle vænne sig til var, at det var helt i orden at benytte mobilen i arbejdstiden, og det gjorde al personale i stor stil. Det var lige fra under operationer, fødsler og sengebade så tog personalet sin private telefon og snakkede eller sms'ede.

Forholdet mellem personale og patient var noget anderledes end i Danmark. Med uddannelse kommer en vis magt. Det var ikke altid patienter blev informeret om deres forløb og sygdom. Under fødsler var det ikke unormalt, at der blev dasket til de fødende kvinder, hvis de skreg eller ikke var samarbejdsvillige. Det var underligt for os at overvære.

Det var desværre ikke tilladt at tage billeder på hospitalet.

Vi besøgte også et privathospital, hvilket var et enormt lækkert sted. Vi arbejdede der ikke, men de sygeplejersker vi mødte var meget imødekommende og smilende, helt helt anderledes en på Katatura hospital.

Ud over hospitalet var vi blandt andet i brandvæsnet, som også står for ambulancetjenesten. Super spændene og et dejligt afbræk fra hospitalet. Også her er der stor forskel fra Danmark, men generelt virker det udmærket. De er primært brandmænd og dernæst ambulanceførere. Hvilket ikke var så underligt, da der var en del flere udkald til brand end til sygdom. Men dette betød også at ambulancen mest var en transport form af syge, end de egentlig behandlede. I ambulancen havde de ikke andre medikamenter end hovedpinepiller, piller for allergi og astmamedicin.

Vi var heldige at observere to obduktioner, hvilket var første gang for os begge. Vi blev pakket godt ind i både dragt og masker, hvilket var ganske nødvendigt, da der godt kunne flyve lidt kødstumper rundt under den lidt hårdhændede obduktion, men meget interessant at se.

Vi deltog også i undervisning på universitetet en enkelt dag. Rigtig spændende. Vi havde generel sundhed og mentalt helbred. Vi var de eneste hvide, der var i klassen. Fænomenet "afrikansk tid" skal man lige vænne sig til. Mange elever kom tøffende under timen og enkelte lige inden den sluttede. Det var åbenbart helt i orden.

Desuden var vi et smut forbi Monicas soupkitchen, som laver et måltid mad til børn i området. I perioder bliver børnene også undervist. Det drejede som om alt fra babyer til tæt på teenagere. Ofte sørgede ældre børn for deres mindre søskende nogle allerede i en alder af 4-5 år. Børnene nød meget vi kom forbi og legede med dem. Søde var de og dejlig stemning med sang og dans inden maden. Lidt usle forhold men godt at der bliver sørget for bare et måltid til de fattigste børn.

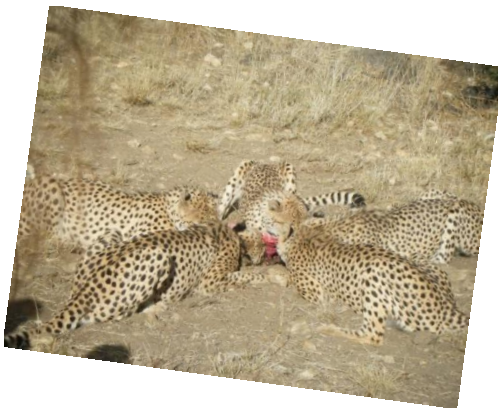
Fritiden: Tiden hvor vi ikke var på hospitalet kunne godt være lang. Det blev tidligt mørkt, og det var ikke anbefalet, at vi gik ud alene efter mørke. Vi var heldige at have en ven af familien, der ofte kørte os, hvor vi nu ville hen. Vi var rigtig meget i biografen, ude og shoppe og vi spiste en del ude, da man kunne få gode store bøffer til billige penge, så en del zebra, springbuk og forskellige okse - arter blev fortæret.

Weekender fik vi blandt andet til at gå med udflugter. Vi var på adventure - weekend, der indeholdte skydiving, sandboarding (snowboard i ørken), sø-tur inkl. Klapping af sæler, en tur på firhulede knallerter i ørkenen og en tur hvor man så ørkenens dyreliv.

Vi var også på en del gamedrives, hvor vi så vildtet i forskellige områder. Vi kom især tæt på geparder, vildsvin, løver og leoparder. En weekend var vi ude og ride en eftermiddag og under

stjernehimmel.

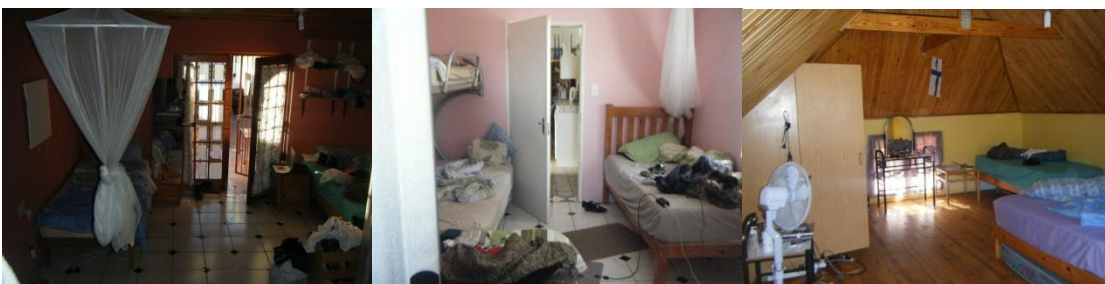
Desuden var vi en tur på familiens farm et par timer væk fra Windhoek. Denne tur var mest bare ren hygge med en god gåtur i bushen, en tur i æselvogn og ellers bare klappe får, geder, køer og hunde. Dejlig sidste weekend inden vi rejste hjem.

Familie og bolig: Familien vi boede hos var en skolelærer og ombudsmanden. Rigtig flinke mennesker der bekymrede sig meget for vores velfærd. De arbejdede dog meget, så det var begrænset, hvad vi så til dem.

Familien havde tre sønner, som også var vældig flinke til at hjælpe os, hvis der var noget. Desuden var der Wayne, som var ham vi havde mest med at gøre. Det var ham som kørte os alle steder, og tog os med på weekend ture.

Vi boede på en del forskellige værelser under opholdet, men generelt var det okay. Når der var plads, havde vi hvert vores værelse, hvilket var rigtig rart til tider, at kunne være alene. Første værelse var ret småt, men vi flyttede sammen med 2 finske piger i et poolhus. Da de flyttede havde vi forholdsvis store værelser for os selv.

Da vi boede i et poolhus betød det naturligvis, at der var en pool. Det er en ting vi kommer til at savne...

Generelt var det meget billigt at bo i landet. Mad og tøj var billigere end herhjemme. Til gengæld brugte vi rigtig mange penge på internet og taletid.

En taxi tur kostede omkring 6 kr. om dagen og 12 om aftenen. Dette benyttede vi dog begrænset, men da der ikke er busser eller toge, var det af og til nødvendigt.

Folk var meget venlige for det meste. Der var dog en del der spurgte om penge eller ville sælge ting, da vi var nemme at kende som turister. Det krævede lidt tilvænning at ignorere taxi og unge mænd der dyttede.

Den store konklusion: Det store spørgsmål er hvad vi har fået ud af turen rent sygeplejemæssigt. Dette spørgsmål er lidt svært at svare på. Ikke fordi vi ikke har fået noget ud af det, men det er svært at sætte ord på. Meget tid gik med at vænne sig til at færdes og mange ting gik tabt i translation. Men uden tvivl har det givet et stort udbytte. Først og fremmest har vi lært at justere os selv ind i de givne forhold og blive kreativ i løsning af problemer med begrænsede midler.

Vi har set hvordan verden også kan være og se anderledes på sundhedsmæssige problemstillinger. Vi har set, at græsset ikke altid er grønnere på den anden side, fordi den anden side bare ikke har vand nok til at følge med. Vi er kommet hjem med helt nye øjne på, hvad der er omkring os, fordi vi har set noget andet. Mange ting bliver hurtigt taget for givet, når de bare altid er der.

Selvstændigheden har uden tvivl fået et skub. Der var ikke altid nogen til at tage sig af os, og nogle gange var personalet lige så usikre som os. Mange gange har vi løbet stærkere for, at leve op til vores egen standart, og hvad vi mener vi bør yde som sygeplejersker. Det var ikke altid de havde samme holdning. Vi havde konstant i tankerne, at vi ikke var der for at ændre deres måde

at gøre tingene på, men visse ting ville vi ikke gå på kompromis, men samtidig ikke træde nogen over tæerne.

Uden tvivl har det været en oplevelse for livet, og det har været det hele værd.

Udarbejdet af

Stine Jensen og Nene-Therese Kistrup Penther

August 2010